

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **E. K.**, zastoupený Mgr. Ludvíkem Kummerem, advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2016, č. j. MMB/0015550/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0449117/2015/2,

### t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 4. 2016 se žalobce domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-sever (dále též „stavební úřad“) ze dne 9. 10. 2015, č. j. MCBSev/030224/15, sp. zn. STU/04/034669/12/Rezl. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nepovolil stavebníkům, jimiž jsou Ing. E. K. a I. K., výjimku z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), „*týkající se zmenšení odstupové vzdálenosti mezi rod. domem H. X na pozemku parc. č. 1196/1 a novostavbou rod. domu na pozemku parc. č. 1197/1, oba v k.ú. L., při ul. S., a to z požadované vzdálenosti 7m na 3,075m. Jedná se o nejkratší spojnici mezi vnější hranou balkónu ve 2. NP rod. domu H. X a štítovou stěnou rod. domu na pozemku parc. č. 1197/1, oba v k.ú. L.*“.

Žalobce v podané žalobě předně rekapituloval průběh dosavadních správních řízení v dané věci, přičemž shora specifikované rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného bylo vydáno v souvislosti s řízením o dodatečném povolení předmětné stavby rodinného domu, přičemž dodatečné povolení bylo již opakovaně ve věci stavebním úřadem vydáno, jakož byla i vydána rozhodnutí povolující požadovanou výjimku, avšak tato rozhodnutí byla rovněž opakovaně rušena na základě přezkumného řízení.

Žalobce v žalobě podrobně rozvedl, proč se domnívá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se zásadou proporcionality a tzv. principy dobré správy, zejména se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí. Žalobce rovněž uvedl, že namítá, že ve věci rozhodoval vyloučený správní orgán (je dáno podezření, že se na rozhodnutí podílela osoba vyloučená ve smyslu § 14 správního řádu), když se žalobce o důvodech vyloučení dozvěděl až po doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce dodal, že správní orgány navíc nesprávně interpretovaly § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.; stejně tak byla ve věci porušena i zásada dvojinstančnosti řízení.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Předmětem řízení učinil žalobce rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 stavebního zákona. Otázkou, zda takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, publikovaném pod č. 2908/2013 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy v rámci řízení o žalobě proti onomu navazujícímu aktu. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu bylo pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

Z údajů uvedených v žalobě a ze stejnopisu rozhodnutí žalovaného doloženého žalobcem soud zjistil, že v daném případě bylo o předmětnou výjimku žádáno, jak již bylo zmíněno, v souvislosti s řízením o dodatečném povolení stavby (resp. v souvislosti s řízením o odstranění stavby). Předmětné rozhodnutí o výjimce tak samo o sobě nemůže zasáhnout do práv žalobce, do těch může zasáhnout až rozhodnutí vydané ve smyslu § 129 stavebního zákona (řízení o dodatečné povolení stavby, potažmo o odstranění stavby).

Podanou žalobou napadené rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, vydané dle § 169 stavebního zákona, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti) a není tak ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k důvodům svého rozhodnutí krajský soud uvádí, že není třeba se konkrétně a podrobně zabývat jednotlivými žalobními námitkami; o žalobě totiž nelze věcně jednat.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

**P o u ě n í :** Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.  
předsedkyně senátu